

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de Mitropolitul Andreiu Șaguna
APARE SĂPTĂMÂNAL

Abonamentul:
Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. — Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiunilor
un șir petit 6 Lei pentru odată, dacă se publică de mai multe ori se dă rabatul convenit.

Abonamentele și inserțiunile
se adresează **Administrației** ziarului Telegraful Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

O nouă misiune pentru preot:

răspândirea tipăriturilor religioase pentru popor

Trăim într-o vreme de redeșteptare religioasă. Mai ales în lumea satelor se vede această înnoire duhovnicească și care de cele mai multe ori ajunge până pe culmile golgotice ale convertirii. Da, e vorba de o convertire și încă pe o scară mult mai întinsă decât s'ar crede. Puternica mișcare de redeșteptare și convertire creștină ortodoxă, care e *Oastea Domnului*, cred că e cea mai bună dovadă în privința aceasta. O dovadă care devine din ce în ce mai evidentă pentru toți.

Așa dar, se petrece în jurul nostru, al preoților, o mare fierbere religioasă, o trezire la Hristos, o sete și o foame de Cuvântul Evangheliei, provocată de lucrarea Duhului Sfânt în lume. Aceasta este o realitate peste care un preot nu mai poate trece fără să dezerteze dela misiunea lui divină. Este o realitate atât de puternică încât noi preoții, nici n'o mai putem neglija. Căci fie că o vedem, o pricepem, o acceptăm și i-ne integrăm, — fie că n'o vedem, n'o pricepem și deci o respingem, luptându-ne surd și absurd cu ea, — vântul cel ceresc tot nu se lasă în pace.

Acum dacă aceasta este realitatea, un preot conștient de chemarea lui sfântă trebuie să țină seamă de ea și să facă tot ce-i stă în putere ca această sete duhovnicească, acest foc ceresc să fie cât mai bine întreținut și alimentat din vistieria Bisericii noastre ortodoxe.

Acum e vreme în care preotul trebuie să fie cu totul treaz, atent și săritor. Căci această sete și foame sufletească cere hrană. Și dacă preotul nu se silește să i-o dea din belșug, ea o caută în altă parte. Și aci pândesc lupii sectari. Aci vânează ei ade-

renți. Sectarii se folosesc tocmai de neglijența noastră a preoților. Asta e în firea lupilor să se folosească de lipsa sau somnul păstorilor.

Foamea și setea duhovnicească după cuvântul lui Hristos e tot așa de arzătoare ca și cea după pâine și apă. Ea e cu totul nerăbdătoare. Se cere de grab potolită. Și încă ceva: foamea aceasta crește mâncând. Și nici nu se mulțumește cu orce. N'o poți amăgi cu lucruri ușoare. Ci ei îi trebuie «pâine cerească», și «apă vie» din belșug.

Ah, dacă am putea vedea această foame cerească, n'am mai fi așa de nepăsători în fața ei! Sufletul îndelung însetoșat și greu infometat de Hristos «pâinea vieții», când odată s'a ridicat din somnul păcatelor lumii, devine nesățios ca un copil sugar.

Dar cu ce stăm noi, preoții, în calea acestui popor care se arată tot mai infometat de Hristos? Cu Molitvelnicul și cu Liturghierul? Nu e destul. Ba nici predica cea mai vie nu mai satură pentru o săptămână. E adevărat că hambarele sfintei noastre Biserici sunt pline și nesecate. N'avem decât să împărțim tuturor cu mână largă. N'avem decât să aruncăm sămânța «Cuvântului» în toate părțile.

Dar tot nu vom putea birui. *Amvonul nu ajunge. Căci a trecut vremea când omul gusta cuvântul Evangheliei numai cu un simț: numai cu auzul.* Acum chiar și săteanul a căpătat un nou simț cum zice părintele Rector D. Stăniloae într'un articol recent; *săteanul nostru a căpătat simțul cititului, gustul cuvântului scris.*

Acest nou simț al cititului se cere mulțumit, satisfăcut. Și acest nou simț al cititului are un mare avantaj pentru foamea cea duhovnicească,

adică pentru potolirea ei. Anume, dacă omul nu poate auzi în fiecare zi o predică, el totuș poate citi în fiecare zi o predică scrisă, un capitol dintr'o broșură, sau un articol dintr'o foare religioasă bine scrisă.

Iată cum răspândirea bunei tipărituri religioase, în popor și pentru popor, devine o nouă și imperioasă misiune pentru preotul de azi. Iată de ce *preotul de azi trebuie să se facă un adevărat colportor de cărți și foi religioase în mijlocul enoriașilor săi.* Aflăm cu bucurie că despre lucrul acesta a vorbit I. P. S. Mitropolit cu multă căldură și înțelegere, la sfatul Central al Oastei Domnului în ședința dela Rusalii.

Intr'adevăr *colportajul cărților și foilor religioase pentru popor, nu trebuie privit ca o nouă povară pentru preot.* Nu, ci preotul trebuie să îmbrățișeze cu căldură această frumoasă îndeletnicire, ridicând-o până la treapta de misiune sfântă. Dacă nu orce preot poate fi un bun predicator, totuș orce preot poate fi un bun colportor al tipăriturilor religioase bune. *În casa preotului trebuie să-și facă loc o mică librărie religioasă.* Iar preotul trebuie să folosească orce prilej pentru a pune în mâna săteanului scrisul ziditor. Și acolo unde gustul cititului nu e dezvoltat, preotul poate să-l trezească prin foi și broșuri bine scrise.

Mulți preoți au înțeles și au folosit, cu bune rezultate, misiunea cea nouă de colportor, al cuvântului sfânt scris cu duh. Alții însă o socotesc incomodă. Dar ca orce misiune sfântă, colportajul tipăriturilor religioase cere devotament și sacrificii de timp, ostenală și grijă. Însă dragostea de lucrul Domnului îți ușurează orce muncă și te învață la tot pasul ce trebuie să faci. Căci colportajul trebuie înțeles și făcut după anumite reguli și cu o anumită tactică, pentru a putea fi făcut cu folos.

Dar despre aceasta într'un articol viitor. **Preot Nicolae Vonica**

Proclamația Guvernului către țară

Înaltul guvern al țării noastre expune în proclamația sa dela 4 Iulie 1938, activitatea desfășurată în ultimele luni, enunțând planul de lucrări viitoare.

Proclamația înfățișează o iconă întreagă a activității guvernului, spre a fixa astfel atențiunea cetățenilor și a deștepta interesul lor față de opera întreprinsă și a stimula efortul comun într'o acțiune de solidaritate națională.

Guvernul, constituit sub președinția I. P. Sfințitului Patriarh Miron ca un guvern de lucru, cere și pentru viitor, sprijinul înțelegător al tuturor cetățenilor.

Importante îmbunătățiri și modificări s'au adus la diferitele ministere ale noului guvern.

Asfel la ministerul Educației Naționale s'au luat măsuri pentru refacearea spiritului în corpul didactic de toate treptele; în cel mai scurt timp se va modifica programa învățământului primar, elementar și complementar, cum și în școlile normale, în scopul de a deveni un instrument de folos pentru viața practică a țărănimii; de asemenea se va introduce monopolul de stat pentru cărțile necesare cursului elementar.

La Ministerul Cultelor s'a pus în studiu modificarea legii cultelor, precum și a legii de organizare a bisericii ortodoxe române. De asemenea s'au luat măsuri pentru deslegarea chestiunii sectelor și asociațiilor autorizate, precum și a litigiului între eparhiile basarabene.

Guvernul își va continua munca începută, sub îndrumarea și priveghierea de fiecă clipă a M. S. Regelui, care în înalta sa dragoste și grijă pentru trebuințele obștești, dă El însuși pilda muncii neprecupețite.

Citiți și răspândiți

Telegraful Român

FOIȘOARA

Idealismul și realismul antropologic

(Dintr'un studiu mai extins)

Din starea de mizerie în care a ajuns omul nu din cauza atotputerniciei condițiilor materiale ale vieții, ci din cauza puterniciei sale tendințe spre plăceri, omul nu se mai poate ridica prin propriile sale puteri. Isus Hristos e singurul nostru mântuitor. Fără el este imposibil ca omul care stă deja sub puterea păcatului originar, să-și libereze spiritul într'un stil mare. Adevărata liberare nu poate fi decât urmarea unui act al grației divine care se realizează în viața religioasă. Puterea de renaștere la o nouă viață spirituală nu poate fi trezită prin cunoștință sau idealuri abstracte, ci numai printr'un exemplu înfinit superior.

Isus Hristos reprezintă antipodul căderii și în mijlocul lumii vizibile încorporează lumea nevăzută și triumful său asupra morții și vieții.

Așa dar în timp ce creștinismul este realist și pesimist în conceperea omului, idealismul german este optimist și îl vede pe om mai mult așa cum ar trebui să fie, nu cum este. După aceștia, omul nu are să se teamă prea mult de rău, căci, pe de o parte acesta nu are o putere independentă, pe de altă parte puterea binelui crește prin puterea dumnezească care există în om. Omul nu are nevoie să-l roage pe Dumnezeu pentru ajutorul său în lupta cu răul, căci, datorită puterii divine din el, va birui și singur prin sine însuși piedecile cari stau în calea binelui. Fichte îndumnezește pe om. Această îndumnezeire se bazează pe învățătura lui Kant despre puterile suprasensoriale prin care omul poate face binele. 1. „Este ceva în noi, zice Kant, care ne umple de admirație, când ne gândim la ea și aceasta este în același timp aceea care ridică umanita-

tea în idee la o demnitate pe care cineva nu i-o poate acorda unui om ca obiect al existenței. Că noi suntem ființe supuse legilor morale, ființe chemate de rațiune să respectăm aceste legi chiar cu riscul cererilor vieții care li se opun, aceasta nu ne miră, căci zace obiectiv în ordinea naturală a lucrurilor, ca obiect al rațiunii pure, să asculte de acele legi... Dar că noi avem și puterea să aducem moralei o jertfă așa de mare cu natura noastră sensorială, că noi și putem să îndeplinim ceea ce înțelegem ușor și clar că trebuie să facem, această superioritate a omului suprasensorial din noi asupra celui sensorial, a aceluia față de care cel din urmă (când e vorba de opoziție) nu însemnează nimic, chiar dacă în ochii săi însemnează totul, această dispoziție morală iseparabilă de om este un obiect al supremei admirații. Cu cât cineva privește mai mult timp acest ideal adevărat cu atât mai mult se ridică: așa că sunt de scuzat aceia cari datorită nepriceperii (incomprehensibilităților) socotesc aceasta ca ceva *supranatu-*

ral, adică ceva ce nici nu stă în puterea noastră și nu ne aparține ca ceva propriu, ci o socotesc ca influența unui alt spirit mai înalt; ori ei greșesc în privința aceasta, căci efectul acestei puteri în cazul acesta nu mai este fapta noastră și deci nu ne poate fi atribuită nouă, puterea despre această nu ar mai fi a noastră” (Streit der Fakultäten, Abschnitt, III: von Religionssekten). 2. Schiller își exprimă aceeași încredere în forțele omenești prin cuvintele următoare: omul „însuși trebuie să devie creatorul fericii sale”. Motivul pentru care Kant refuză ajutorul lui Dumnezeu se înțelege ușor din citatul de mai sus. În cazul ajutorului divin, meritul îi revine, să zicem așa, lui Dumnezeu. Idealismul libertății refuză mântuirea prin Hristos pentru a nu stingheri independența, autonomia omului. După părerea lui Kant omul singur trebuie și poate să ducă lupta împotriva răului, după Goethe această luptă nici nu e măcar necesară, deoarece răul nu există, cel puțin ca putere independentă, și chiar întrucât există nu pricinuește ast-

Ostașii Domnului în fața preotului

— Mărturisiri la Congres —

Societatea misionară „Oastea Domnului”, s'a înfățișat în congresul său anual din ziua Cincizecimii «într'o atmosferă de înaltă spiritualitate ortodoxă». Ostașii Domnului în praznicul de zămisire a Bisericii și-au dovedit cu neîndoiește probe alea lor vrednicie de: luptători neosteniți în matca Bisericii ortodoxe și pentru țintele Bisericii Neamului. De aceea a rostit înaltul îndrumător al societății, I. P. S. Mitropolit Nicolae, răspicatele cuvinte cari cad cu greutate de sentință în urzeala contraverselor de azi: «Precum Biserica e una cu Evanghelia, așa și Oastea e una cu Biserica». Iar semnificația acestei luminoase precizări este: înlăturarea tuturor nedumeririlor în legătură cu această societate misionară cu «program rupt din inima Evangheliei și a Bisericii» și chemarea în rândurile Oastei a acelor credincioși, cari «au pe Hristos viu în sufletul lor», ca prin lupta lor dreaptă «să se întărească virtutea în Biserica noastră» și prin viața lor curată și înțeleaptă «să sporească binele în Țara noastră». Căci azi, când am ajuns la cumpăna vremii — după arhipăstoreasca îndrumare — «nu putem face mai mult bine Țării noastre și Neamului nostru, decât dându-le: lumina Evangheliei și dragostea și pacea ei». De aceea întemeiat, pe stâncă acestei convingeri, înfățișăm al acestei «învăpieri creștine», înfățișăm al acestui «răsad proaspăt din grădina Bisericii lui Hristos», înfățișăm al acestei «tinere holde duhovnicești», I. P. S. Mitropolit Nicolae, a ținut să declare categoric în fața congresului din anul acesta, cu graiu luminat și înălțat de Sfântul Duh: «Eu sunt hotărât să stau neclintit în fruntea Oastei Domnului, cum am făcut dela început!»

Această înaltă mărturisire ierarhică a avut darul să umple cu bucurie toată inima ostașească și răsunetul ei are țăria să miște astăzi toată conștiința preoțească. Și accentuez mai apăsat: «toată conștiința preoțească», pentru că nu are Biserica noastră dreptcredincioasă nici-un slujitor credincios, căruia să nu-i șoptească astăzi conștiința: «Unde fi-e ierarhul, acolo e și locul tău... Dacă-i el în fruntea Oastei din eparhia sa, pune-te și tu în fruntea Oastei din

parohia ta... Bine știi, doar, că preotul dator este a urma ierarhului, precum și Hristos Tatălui»...

Dar nu numai binecuvântata poavă ierarhică, ci și profund creștineasca alipire a ostașilor Domnului de Cetatea lui Dumnezeu pe pământ, încă-l poate îndemna pe slujitorul Bisericii la îmbrățișarea Oastei Domnului și la lucru pentru țintele ei, și încă «pe brânci», cum cere I. P. Cuv. Arimandrit Scriban.

— «Încercarea, experimentarea ne-a întărit mult și ne-a legat de Biserică, pentru că singură ea-i veșnică și numai ea rămâne biruitoare prin toate vâltoarele vremii... Biserica-i Siloamul care tămăduiește orbirea sufletească... Biserica-i Vitezda vindecării de slăbănoșia duhului... Biserica ne frânge și ne satură cu pâinea iubirii... Deaceia la noi, în capitala Țării, fiecare ostaș și-a oferit cu drag salariul de pe-o zi, ca dar Bisericii, unde se îmbericește», mărturisirea cu toată sinceritatea sufletului său credincios, veteranul luptelor pentru slava Domnului și pentru mântuirea sufletelor mult ostenitorul I. Gr. Opreșan.

În fața acestei atitudini ostașești, plină de duh evanghelic, este cu neputință ca preotul Domnului să rămână indiferent. În fața ostașilor cari strigă din focul credinței că mai bine vreau, ca psalmistul David, *uscarea dreptei și putrezirea limbii lor, decât depărtarea de Sionul lui Hristos*, păstorul de suflete nu poate să facă altceva decât să-și deschidă brațele și să-i primească, cu toată dragostea părintească.

Dar pe lângă aceste considerente, clare ca axiomele și ponderoase ca plumbul în cumpănă, chiar și ținuta ostășească în fața preoției, încă ne înduplecă la activare în rândurile Oastei. Aiața alipire sinceră, atâta smerenie curată și-atâta respect creștin înfălești în manifestările ostașești, încât îți compleșesc sufletul. După expresia unei somități a vieții noastre bisericesti, *ostașii Domnului vreau să se fină strâns de poala hainei lui Hristos și ca să nu rămână în urmă, ei apucă mâna slugii Domnului*. Ei pun cheag creștin în toate legăturile lor cu preotul.

Marea ostașească, «plină de putere și de viață», se tulbură de furtunile lumii, dar nu se liniștește de graiul vremii, ci numai de glasul preotului, ca Marea

fel de suferințe intolerabile care să facă să se nască dorința unui mântuitor. Goethe privește lumea cu ochii esteticianului, nu cu ochii moralistului gata de luptă împotriva răului.

Idealismul speculativ merge așa de departe în aprecierea optimistă a omului încât vede în acesta, unitatea ontologică dintre natura omenească și dumnezeiască, care după învățătura creștină nu există decât în persoana lui Isus Hristos. Pentru idealismul german nu există un Dumnezeu transcendent: fiecare om al epocii creștine este un Dumnezeu-om (Gott-Mensch), este un Hristos. Isus este apariția cea mai perfectă și mai curată a omului. La această perfecțiune se poate ridica orice creștin. Prin urmare nu poate fi vorba decât de o deosebire graduală între omul comun și Hristos.

Creștinismul este pesimist în ceea ce privește puterea de autoformare, de autoeducație a omului. În nici un caz nu poate fi vorba de autocreare. Demnitatea omului se câștigă numai prin grația divină. Pedagogul creștin este pesimist în conceperea omului, ceea ce însemnează însă că este pesimist și în ce privește efectul educației. Nu, căci ca și idealisții germani, admit desăvârșirea omului prin educație până la identificarea omului cu Dumnezeu. «Fiți desăvârșiți precum și tatăl vostru desăvârșit este», este o poruncă divină dată tuturor oamenilor. Numai cât pentru această desăvârșire omul trebuie să se adreseze lui Dumnezeu, cerându-i ajutorul. Pentru pedagogul creștin încrederea prea mare în

puterile omului este mai curând o piedică în calea desăvârșirii.

Spre deosebire de realismul creștin vom întâlni un altfel de realism pe care l-am putea numi laic, care e pesimist nu numai în conceperea omului ci și în încrederea lui în efectele educației. Acești realități laici nu admit posibilitatea de ridicare, de perfecționare a omului, nici datorită puterilor inerente ale omului și nici datorită ajutorului divin. Aceștia socotesc idealismul ca un vis născut în capetele filosofilor iluzioniști și acest vis nu numai că nu este inaccesibil, dar este deadreptul dăunător omenirii, căci de dragul omului de azi și al unei societăți ideale care pot fi întrezărite doar într'un viitor îndepărtat, neglijează ceea ce ar trebui să stea în centru preocupărilor omului ca pedagog și educator și anume viața omului și a societății în care trăiește acesta cu toate nevoile lor. Or tocmai acestea sunt de cea mai mare importanță pentru actul pedagogic.

Idealismul teologic. Realismul ateologic

Pentru idealist viața are un sens, ceea ce însemnează că ea trebuie să fie unitară, nu se deslășoară într'o direcție anumită, spre o țintă oricât de îndepărtată ar fi aceasta. Dar ceea ce face ca viața să aibă un sens este tocmai ideea după care se orientează, din care decurg maximele și principiile de purtare. Ideea perfecțiunii este absolută, unică, ca atare și viața care trebuie să se deslășoare în sensul realizării ideii — ca temă veșnică a vieții — trebuie să fie unitară. Idealistul preîntâm-

Tiberiadei de cuvântul lui Hristos. Iată câteva mărturisiri din congres despre aceasta.

— «Bucurii multe găsim noi ostașii în Biserică. Sfânta slujbă a soborului de preoți și învățătura dumnezeiască de acolo, ne ridică sufletele până sus, la Dumnezeu», mărturisirea cu glas sfelnic un ostaș din București.

— «În vremea când lumea bate drumul intervenționismului, pentru atingerea țelurilor ei, noi ostașii în nevoile noastre să ne folosim de armele rugăciunilor de-acasă și de mijloacele sfințelor slujbe din fața altarului», milita cu vervă de apologet, distinsul doctor brașovean I. Suciu-Sibianu.

— «Căutați pacea sufletului, căci ea aduce răbdare și din răbdare se naște ascultarea. Iar creștinătatea este ascultare de Biserică și slujitorii ei. Ascultați deci, că diavolul pune stăpânire pe cei neascultători», povățuia maestrul condeiului creștin de azi și stegăru luptei pentru biruința Domnului Hristos pe pământul românesc, podoaba vieții duhovnicești, fratele nostru drag, Lascarov-Moldovanu.

— «Înfățișăm un mic coșuleț cu roade. Roadele sunt ale duhului, iar noi numai ostenitorii. Slăvim pe Domnul pentru că ne-a învrednicit să purtăm aceste ostenele. Mulțumim apoi tuturor îndrumătorilor și ocrotitorilor și împreunălucrătorilor noștri. Întâi I. P. S. Sale Patriarhului pentru părinteasca binecuvântare. Apoi I. P. S. Mitropolit Nicolae, care ne-a fost razimul cel tare în ziua necazului nostru. Dacă mâna lui s'ar fi retras din ocrotire, poate că și Dumnezeu și-ar fi retras dreapta de pe noi... Și tuturor ierarhilor și tuturor preoților cari ne-au întins sprijinul lor binevoitor... Le mulțumim, însă, și aceluia cari nu ne-au înțeles și ne amăresc... Le mulțumim pentru că ne-au dat prilejul să ne cercetăm slăbiciunile și să ne desăvârșim sufletele... Căci nu ei, ci noi ostașii Domnului suntem de vină, pentru că nu i-am putut convinge cu graiul și cu viața noastră ostașească despre necesitatea Oastei în împrejurările sufletești de azi... Să-i câștigăm și pe aceștia, prin frumsețea și curățenia și sfințenia vieții noastre ostașești», îndruma pe frații săi ostași, inimosul și'n răvna ostașească neîntrecutul frate Opreșan.

Cât înțeles creștin și câtă simțire evanghelică se oglindește în lumina acestor sărbătorești mărturisiri!... Chemare arhipăstorească, interesele Bisericii și glasul turmei credincioase de-o potrivă apelează insistent la apostolatul ostașesc al preotului. În urmare locul păstorului celui bun este: în fruntea Oastei.

Pr. A. Nanu

In pământul strămoșesc...

— Dorința din urmă a eroului implinită —

Viteazul căpitan Ion Goșa din Săliște, căzut în marele război și înmormântat în Polonia, în cimitirul din Lwov, a fost acum, după 23 de ani, exhumat și adus acasă în satul său de naștere, Săliște. Ultima dorință a eroului săliștean era, ca osemintele sale să fie așezate, spre veșnică odihnă, în pământul unde sunt îngropați iubiții săi părinți, împreună cu moșii și strămoșii săi.

Această dorință astăzi e realizată, după pașii făcuți, în acest sens, de surorile și familia dispărutului căpitan erou Ion Goșa. La înmormântarea sa în Săliște a rostit o cuvântare, talmăcitoare a vieții eroului, păr. din Ghelmar, Pr. Sever A. Pecurariu, cumnatul răposatului, zicând între altele:

«În cimitirul dela Lwov, de unde am adus pe cumnatul meu, sunt îngropați numeroși eroi, vreo trei mii, împărțiți după grade și națiune. Toate mormintele sunt îngrijite, ca într'o frumoasă grădină cu flori, în ordine perfectă și curățenie. Sunt în cimitir și două capele frumoase, unde se fac dese slujbe pentru cei morți. M'a impresionat în deosebi o inscripție latină, de pe un mormânt care zicea: «Am murit ca voi să trăiți liberi».

Acelaș preot ne comunică:

«Ca încheie țin să aduc, mulțumirile mele și ale familiei, tuturor aceluia cari au sprijinit această operă de repatriere. Întâi amintesc de păr. protopop Dr. D. Borcea și consiliul parohial, cari au dat concursul cu toată bunăvoința și au sprijinit lucrarea de inhumare. De asemenea recunoștință se cuvine On. Primăriei comunale din Săliște, care a ajutat cu fapta dorința familiei. Mulțumiri dlui căpt. Soră, care a lăsat să se traducă actele în limba polonă și a intervenit la Cultul Eroilor. Nu mai puțin e de lăudat «Cultul Eroilor» din București și dl consul român: Emanuil Popescu din Lwov, care mi-a ușurat intervențiile la forurile civile și militare, muzice militare din Sibiu, care i-a cântat ultimile cântări de jale, etc.

Domnul să răsplătească tuturor binefăcătorilor din darurile Sale bogate, iar sufletul eroului căpitan Ion să-l așeze în corturile dreptilor, în sânul lui Avraam, păzindu-l pe el în o viață fericită!»

Organizați Reuniuni de femei

pină viața cu un sens care e conceput în chip aprioric. Idealistului nu-i apare viitorul ca o noapte întunecată, căci el anticipă în mintea lui viața cum va fi sau cum trebuie să fie, iar ceea ce se realizează de fapt prin voința lui, sub ochii lui, nu e decât actualizarea a ceea ce a fost conceput de el în chip aprioric. Idealistul în viața lui nu e determinat numai de factori externi, ca o jucărie oarbă, neputincioasă împotriva hazardului, ci el impune vieții legea desvoltării.

La Goethe nu vom întâlni punctul de vedere teologic în aprecierea naturii și a omului. Punctul său de vedere este deci ateologic. «Natura și arta, zice Goethe, sunt prea mari pentru a mai căuta scopuri în altă parte. Dacă, după Kant, planta există de dragul animalului — animalul de dragul omului — considerat ca scop ultim al creației, pentru Goethe «fiecare animal își este sieși scop». Dacă-i așa putem spune că fiecare om oricât de decăzut își este sieși scop ultim. «Nici o ființă nu este numai mijloc pentru un scop care zace în afară de ea; fiecare ființă există de dragul ei, trăiește pentru a trăi». «Scopul vieții este viața însăși». (câtre Heinrich Meyer, 8. 2. 1796).

În natură Goethe nu vede o ierarhie a ființelor așa cum vede Kant, ci fiecare lucru este un scop în sine. Pentru Kant ierarhia scopurilor trecea dincolo de experiență, în viitor, la infinit. Și tocmai în infinit căuta acel scop final necondiționat. Goethe nu vrea să știe de astfel de scopuri cari depășesc experiența. Pentru Kant viitorul care încheia în sine o lume ide-

ală prezintă un farmec incomparabil față de trecut ori prezent. «Totul este prezent în ea (natura), zice Goethe, ea nu cunoaște trecut și viitor. Prezentul e totul». «Prezentul e veșnicia». Aceasta are valoare. Câtă deosebire între el și Hristos care, fără să disprețuiască lumea o consideră și prețuește ca ceva trecător. Și nu e de mirare dacă Goethe în epigrama a 66 venețiană disprețuește crucea creștină care e simbolul suferințelor prezente de dragul unei lumi mai bune. Deci deosebirea cea mai mare între Goethe și Kant sau Schiller e că viața omenească oricum s'ar prezenta își găsește scopul în ea însăși și fiecare moment al ei este la fel de îndreptățit și de apreciat ca și altele, este un scop în sine.

«În acest an, zice Goethe, am constatat că toți oamenii mai mult sau mai puțin cuminți, mai delicați sau mai grosolani, fac dovada că *momentul* este totul și că avantajul unui om cumințe constă în ceea ce se compoarte astfel încât viața sa, întrucât depinde de el, să cuprindă măsura cea mai mare de momente fericite, raționale. (Călătorii italiene. Rom. 1787. 27. 10). iar în una din poezii spune: nu trebuie să fugi de ziua de azi, căci ziua pe care o grăbești (o dorești) nu e mai bună ca cea de azi. Iar pentru el munca e un joc întrucât își găsește scopul în ea însăși nu în afară de ea». Faust șovăește între aprobarea momentului și între viața în general. Dar el nu este îndreptat niciodată înspre un scop ultim. El șovăește între a absolutiza momentul prezent, sau a recunoaște orice moment în realitatea sa, dar nicio-

Probleme-Recensii-Comentarii

Preoții dela Geoagiu, la datorie.

— Ascultând părințele îndrumări ale Inalt Prea Sfințitului mitropolit Nicolae, date la toate ocaziunile și în cadrul tuturor asociațiilor noastre, preoțimea contemporană este în plină activitate misionară religioasă în unele părți ale arhidiecezei, propovăduind cu răvnă cuvântul Mântuitorului și al Bisericii ortodoxe. Al acelei Biserici, despre care Inalt Prea Sfințitul mitropolit, a spus, într'un congres național bisericesc, următoarele: „...Noi, Românii din Ardeal, aducem experiența mântuirii noastre prin biserică. Biserica ortodoxă a fost pentru noi cu adevărat „trupul lui Hristos“, care s'a răstignit cu noi și pentru noi în răscrucea tuturor patimilor și suferințelor prin care am trecut dealungul veacurilor. Poporul nostru și-a simțit și interpretat în sens religios existența sa națională și destinul său pe acest pământ, iar biserica ortodoxă a experiat-o și și-a însușit-o ca pe o biserică națională a sa“.

Aceste memorabile cuvinte s'au întipărit întăritor în sufletele tuturor bunilor ortodocși, iar preoțimea și-a luat-o drept crez călăuzitor al său.

Intre aceasta preoțimea se socotește și cea din istoricul județ al Hunedoarei, în speță cea din protopopiatul Geoagiului. Pentru a dovedi aceste înșirăm următoarele.

Această preoțime, în cadrele asociației preoțești și altor societăți religioase, organizează în satele de sub poalele Munților Apuseni, unde necazurile materiale sunt vechi, iar cele sufletești în creștere — misiuni religioase sub conducerea p. prot. T. Glodeanu, pentru întărirea credinței străbune, și pentru combaterea acțiunii dușmanilor bisericii noastre și a imoralității sociale (concubinaje ș. a.).

O astfel de misiune a avut loc în comuna Renghet, în zilele de 2 și 3 Iulie a. c., constând din următorul program: Ziua I: ora 6 p. m. Vecernie, oficiată de un sobor de preoți, cu o predică despre mărturisire. Ziua II: ora 7 a. m. Utrenie, urmată de Sf. Liturghie, oficiată de preoții participanți și predica ocazională. După masă procesiune la hotar, cu săvârșirea Sf. Maslu, citirea de molitve, rugăciuni și predica despre unație, urmată de programul religios al „Oastei Domnului“ la care a participat activ și preoțimea, pentru a nu lăsa credincioșii în rătăcire.

dată nu absolutizează un moment viitor.

Dacă Faust umblă prin lume nu o face aceasta pentru a atinge un scop, îndepărtat, ci punctul central zace în el însuși, în Eu, și el își simte eul, ca și Goethe însuși prin lume, numai pentru al lărgi, amplifică în toate direcțiile, în timp ce la Schiller punctul de greutate propriu zis zace în afară de el în viitor, în ideal.

În idealismul propriu zis găsim deci credința că scopul ultim al vieții nu poate fi atins decât prin eforturi mari, prin activitate conștientă și permanentă. Realismul crede că nu se poate vorbi de un scop final ci scopul e atins în fiecare clipă fără eforturile conștiente ale omului.

Preot Octavian Dragoș

Din viața satului

Ieri și azi

Din frământarea sufletească postbelică și din sbuciumul produs de curente politice, economice, sectare, săteanul s'a ales cu credința religioasă sdruncinată.

Rămas fără un țel etic definit, el și-a îndreptat atenția spre viața și moravurile orașenilor, convins că aceștia trăiesc „mai fericiți“ trupește și sufletește.

Din migrațiunea spre oraș și dela oraș la sat, el a început a imita slugarnic ceea ce văzut și auzit la oraș, fără a căuta sensul vieții urbane.

În urma acestor împrumuturi, săteanul s'a ales uneori cu progres economic și cu o ameliorare a situației sale materiale. În satul de azi săteanul, exteriorizându-și prea

lată împlinirea unui aostolat contimporan, care să fie impus tuturor preoților Bisericii ortodoxe, care după cum a spus M. S. Regele Carol al II-lea, la investirea unui episcop „...are rolul covârșitor de a oțeli românismul și a-l face nepieritor“.

Dr. E. Munteanu

Cerc pastoral. — Duminecă, în 26 Iunie 1938, Cercul pastoral Gârbova-Sibiu, de sub conducerea președintelui său, autorul bine apreciat al Monografiei „Satul meu“, părintele Ion Muntiu, a ținut ședința sa în frunțașă parohie Cărpiniș din protopopiatul Mercurea, producând o zi de adevărate bucurii duhovnicești pentru toți oaspeții participanți.

Săvârșirea, în sobor, de cei 5 preoți prezenți, a Utreniei și a sfintei Liturghii, a atras aproape întreaga populație a parohiei către sfântul locaș.

Bună impresie făceau bătrânii satului rezimați de câte un toiag sau în strană, umezindu-și ochii cu lacrimi de bucurie, mai ales când puteau rosti cântările de slavă ce se zic aci într'un ison.

Mai puțin bună impresie au făcut tinerii premilitari din secția Cărpiniș, cari jucau și cântau în apropiere de biserică unde au venit numai la Priceasnă și au plecat imediat după predică.

Predica zilei rostită de părintele Ilie Geler din parohia Spring, a fost ascultată cu evlavie și interes de toți parohienii.

La sfârșitul sfintei Liturghii, a vorbit p. Gheorghe Buzea din Boz, despre adormirea cea ucigătoare de suflet, mănecând dela cuvintele: „Veghiați, veghiați, acum este timpul să ne trezim din somn“ (Romani 13).

După predică, urmează slujba sfințirii apei, făcută în sobor, stropirea credincioșilor cu apa sfințită și ungerea lor cu unt de lemn sfințit.

Pr. C. H.

Cercuri religioase în Valea Jiului.

— În anul acesta, până în prezent, s'au ținut cercuri preoțești în următoarele parohii din Valea Jiului:

14 Iunie c. «Măleia», unde predica zilei a ținut-o P. T. Ioanovici, iar la sfârșit a vorbit credincioșilor și P. Prot. Duma;

24 Iunie «Dealul-Babii», unde predica zilei, a ținut-o P. T. Moșic, iar la sfârșit a vorbit și P. T. Ioanovici;

29 Iunie, în ziua de Sân-Petru, s'a ținut cerc în parohia «Livezeni», — aici predica zilei a fost rostită de P. T. Moșic. La toate aceste cercuri se constată

mult viața sufletească, și-a pierdut vechiul cumpăt, luându-se după false forme.

Efectele acestei stări sunt multiple. Mă voi mărgini a reda sumar pe cele mai caracteristice.

1. **Natalitatea.** Până la război o familie cu mulți copii era privită ca binecuvântată dela Dumnezeu. Ce era mai desfățător, decât a vedea în jur de masă, lucrând prin curte și casă, sau în bătaia vântului la câmp, pe părinți înconjurați de copii șglobii, cu răs și voie bună în glas și în priviri, iar Dumineca și în sărbători mergând la sf. biserică în costume lucrate de iscusita mână a mamei?

Familiiile fără copii erau privite ca bătute de Dumnezeu; casa lor lipsită de voioșia copiilor, părea o casă de jale. Unde mai punem durerea unor astfel de soți cari se vedeau la bătrânețe fără sprijin, care să fie sânge din sângele lor...

Azi, din contră, împrumutând criminalele mijloace de avorturi, a început să scadă simțitor cifra nașterilor. Numărul familiilor fără copii, cu unul sau doi copii, crește an de an.

Pe de altă parte, mortalitatea infantilă este în ascensiune datorită debilității mamelor în urma multelor metode anti-concepționale întrebunțate, cum arată Biroul statistice, prin directorul lui dl Dr. S. Manuilă.

Aceste racile ce s'au întins în satele noastre ca o pecingine greu de stăvilat a făcut ca să vedem azi sate cu populația în scădere sau staționară fără a fi vr'un exod spre orașe sau spre alte sate după cum mi-a fost dat să constat chiar eu, sate

tot mai bogate roade duhovnicești. Puținii preoți câți sunt în tract, se prezintă cu toții, iar numărul tot mai sporit al credincioșilor participanți impune acestor cercuri importanța cuvenită.

T. M.

„Rev. „Libertatea“ de sub conducerea dlui I. Gigurtu comentând în Nr. din 20 Iunie c. congresul euharistic dela Budapesta scrie între altele:

Dar aceasta nu împiedecă să menținem punctul nostru de vedere că slăbiciunea bisericii catolice, este tocmai în ceea ce crede că constituie puterea ei — în organizația ei politică. Atunci când biserica va face politică, ea va primi lovituri politice; ea intră în luptă, — și biserica nu trebuie să lupte. Foarte bine spune Cardinalul, că forțele spirituale individuale, nu pot fi distruse, și numai prin ele se poate ajunge la pacea socială, atât de dorită de toți. Prin urmare, concluzia logică este că biserica să se ocupe de indivizi, de pregătirea lor sufletească, care trebuie făcută, în așa fel încât orice încercare de-a atrage pe individ într'o direcțiune opusă ei, să fie imposibilă. Nu prin organizarea contrară a acestor indivizi, prin luptă politică se poate avea victoria, ci numai prin exemplu așa cum a făcut Isus Hristos. Isus a încercat o organizare pentru impunerea creștinismului, el a dat puterea Duhului Sfânt celor 12 Apostoli, cari singuri au impus credința lumii întregi. Nici ei nu s'au organizat să lupte, ci numai prin exemplul vieții lor și al povestirii patimei lui Isus Hristos au cucerit lumea. Orientarea politică a bisericii catolice, desorientează, cum am arătat dese-ori în aceste cronici, pe cei ce-o urmăresc. Roma catolică a susținut pe Hitler cât a putut contra Franței catolice; regaliștii francezi, singurii intelectuali practicanți catolici, cari consideră biserica romană, ca singura organizație internațională posibilă, sunt puși la index.

Toată lumea știe, că Papa n'a văzut cu ochi răi plecarea lui Alfons al XIII-lea și n'a văzut cu ochi tocmai bunii revenirea lui Otto la Viena. Deci pare o luptă contra monarhiilor. Biserica din Roma vede probabil în monarhie o putere ce i se poate împotrivi, sau care se poate amesteca în treburile ei. Nu contestăm că aceasta e adevărat, dar crede oare biserica că ar fi mai bine susținută sub regimuri variate republicane, căci aceste regimuri sunt opuse oricărei posibilități de continuitate politică.

A trebuit să treacă mult, ca mișcarea lui Franco să aibă adesiunea Romei, cu

cu populație curat românească în continuă scădere.

Distrugându-se atâtea vieți în embrion se debilitază vigoarea satelor, se diminuează rezervorul de caractere tari, rezervor de unde au ieșit atâtea oameni mari cari au adus un aport considerabil progresului nostru din toate punctele de vedere.

2. **Divorțul.** Slăbirea credinței în Dumnezeu a adus cu sine nesocotirea tot mai accentuată a sfintei taine a cununiei. Până de curând concubinajul era socotit în sat ca o mare rușine și era aspru sancționat de „legile“ satului și de străjerii credinței. Azi s'a schimbat mentalitatea. S'au obișnuit și la noi acele „căsătorii de probă“ adevăt traiul în concubinaj, admis tacit în parte și de conștiința poporului. Nu puține din astfel de concubinaje sfârșesc prin despărțirea concubinilor.

Prin această nesocotire a tainei cununiei crește încontinuu și numărul divorțurilor.

3. **Modernizarea satelor,** cum le place unora a se exprima, a adus cu sine o schimbare a specificului nostru etnic.

De acest curent reformist n'au scăpat nici cele mai originale creații sătești, obiceiurile, datinile, jocurile, cântecele și portul național; creații ce sunt atacate de cariul luxului și al fuduliei.

Isvorite din aspecte ale vieții creștine, obiceiurile au fost legate de evenimentele principale ale Creștinismului, de anotimpuri, de momentele însemnate ale vieții, constituind varietate și frumusețe în mersul satului.

De Crăciun, de Bobotează, de Paști,

toate crimele făcute de republicani contra bisericii. Sunt lucruri pe care noi oamenii simpli nu le putem înțelege, dar care totuși în ziua de azi ar trebui explicate.

Prin opoziție, biserica ortodoxă este pe linia dreaptă. Ea se ocupă de individ, ea nu atacă, ea se apără, și vedem cu cât succes rezistă chiar U. R. S. S. Am dori ca arhierii noștri să fie mai pătrunși de această superioritate a credinței noastre, și să nu admire tocmai organizația catolică, care dacă i-a dat o putere temporală, din cauza căreia, a pierdut peste jumătate din credincioșii ei, ceea ce nu s'a întâmplat cu biserica orientală. Biserica noastră, fără să aibă nevoie de un congres, ar putea să se inspire de cele spuse de Cardinalul Pacelli, pentru a explica credincioșilor ei păcatul și greșala celor ce cred că pot prin organizații, ritualuri și forme noi înlocui adevărata credință, celor ce cred că pot îndrepta ceva prin propovăduirea urei. Numai în dragoste și iertare găsim adevăratul progres și pacea socială spre care trebuie să tindem cu toții.

Conferința preoților din Valea Jiului. — Sâmbătă, 2 Iulie a. c., preoțimea jiană și-a ținut, sub președenția P. Prot. Ion Duma, conferința a V-a din anul acesta, cu următoarea ordine de zi:

1. Pr. Tr. Moșic: Mariologia pe baza cântărilor bisericești (partea II). În această parte a lucrării, autorul arată în continuare viața Sf. Fecioare Maria, așa cum apare ea în stihurile de laudă din cântările de ritual, în sinaxarele și în sărbătorile închinare cinstirei ei.

2. Prof. C. Sârbu: Virtutea teologică a credinței și importanța ei morală la fer. Augustin.

Ambele lucrări au fost bine apreciate, iar autorilor li s'au adus vii mulțumiri din partea P. Prot. Duma.

3. Propuneri și comunicări, care interesează bunul mers al vieții pastorale și cultural-religioase în parohii.

AVIZ

Asociația „A. Șaguna“ a Clerului ortodox român, secția Sibiu, caută o **conducătoare-menajeră** pentru Căminul preoțesc dela Bazna pe timpul dela 15 Iulie a. c. având locuință în natură și onorar corespunzător.

Vor fi preferate preotese văduve. Cuc. preoți sunt rugați a atrage atențiunea persoanelor interesate și a ne recomanda o persoană potrivită.

Comitetul secției

de Vinerea mare, Simion Stălpnicul, Sânziene sau la botez, cununie, înmormântare, s'a brodat cu timpul mulțime de obiceiuri cari difer dela sat la sat, fondul creștin rămânând identic. Acestea s'au păstrat cu sfințenie din generație în generație, — dar acum s'a început a se abandona rând pe rând, înlocuindu-le cu importuri străine sufletului satului.

Cântecele și jocurile erau expresiunea sentimentelor celor mai nobile ale săteanului. Obidit de streini, sufletul său și-a căutat mângâiere și a aflat-o în doinele, în cântecele haiducești, în chiuiturile sprintene, în snoavele sănătoase și în tot ceia ce constituie bogatul nostru folclor.

Azi s'a început „reformarea“ lor. Tinerii cântă cântece „moderne“, elucruțații bolnăvicioase ale unor suflete desaxate, iar în locul horii se introduc produsele Negrilor americani.

Sub raportul îmbrăcămintei era vestitul satul de ingeniozitate și de mulțimea creațiilor lui.

Producându-și întreaga îmbrăcămintă prin munca mânilor sătencii din materiile ce le avea la îndemână, ea își îmbrăca întreaga familie, potrivit vieții sale simple și sănătoase.

Comoditatea pe care o caută și luxul care a pătruns la sat face pe oameni robi ai fabricilor abandonând încet portul și decorul țărănesc.

În urma importurilor străine sobrietății sătești, țărănul pare a tinde tot mai mult spre tipul omului desrădăcinat atât sufletește cât și trupește, lăpădând specificul național dela țară.

Iată un larg teren de muncă pentru toți cari ne zicem intelectuali!

Pr. V. Ogradă

Suveranul face drep-tate moșilor

În luna trecută, s'au împlinit nouăzeci de ani dela revoluția lui Avram Iancu. Nouăzeci de ani de când — urmând pilda dela 1784 a lui Horia, Cloșca și Crișan — cetele moșilor au ridicat steagul libertății, cerând desti-nului o viață nouă.

Evenimentul acesta a fost sărbătorit de sufletele tuturor Românilor. Această comemorare are în acest an o deosebită semnificație, un tâlc peste care nu se poate trece.

Intr'adevăr comemorarea celor nouăzeci de ani de când Moșii au pornit luptă pentru cucerirea unei vieți noi, are loc în anul în care Suveranul României întregite, a dat, la rândul, o nouă și temeinică așezare Țării. Mai mult decât atât: tot în acest an, când se comemorează nouă decenii dela mișcarea de eliberare națională, condusă de Avram Iancu, Majestatea Sa Regele Carol II a luat sub regala și directă Sa supraveghere problema moșilor. Care dintre ciiitori n'a auzit de această dureroasă problemă, atât de discutată în ultimii ani, dar pentru deslegarea căreia nu s'a făcut aproape nimic? Cine n'a fost îndurerat dealungul ultimilor ani, privind tristele convoaie de țărani din Munții Apuseni, țărani a căror averă se reduce la douăzeci de fluere și linguri sau câteva ciubere? Acești moși cu chipuri dacice și cu suflete drepte și demne de romanii poposiți cândva în locurile unde se află astăzi vetrele lor, — se văd, în clipele de față după nouăzeci de ani dela luptele lor pentru o soartă mai bună, primind darul acestei atât de mult așteptate soarte dela Majestatea Sa Regele Carol II Renovatorul.

Străbătând de atâtea ori Munții Apuseni, trecând prin atâtea localități istorice, ca: Abrud, Aiud, Tebea, Al-bac, și altele, Suveranul Țării a știut să privească nu numai frumusețile naturale, ci și frumusețile adânci ale sufletului moșilor și durerile din aceste suflete.

În clipele de față, ținuturile moșești sunt un vast șantier, pe care se muncește metodic și cu energie. Țara moșilor va fi ridicată la o viață mai luminoasă. Sunt nenumărate dovezi că moșii se vor bucura de o viață mai bună, pe care o merită acești urmași ai luptătorilor dela 48.

Un singur exemplu: în 148 de comune rurale din cele 151 ale județului Alba, s'au făcut dela 10 Februarie al acestui an până acum — lucrări în valoare de 18.000.000 [optsprezece milioane] lei.

Un exemplu, care vorbește singur. O campanie de industrializare a regiunilor importante din Munții Apuseni va începe în curând, noi căi de comunicație vor înlesni viața economică a sătenilor, mai multe localități moșești vor fi valorificate, prin transformarea lor în centre de turism.

Sunt, toate acestea, semne bune, semne adevărate că — anul acesta când se împlinesc nouă decenii dela revoluția lui Avram Iancu — prin voiața și dragostea de popor a Majestații Sale Regelui Carol II, este un an sărbătoresc.

Vizita I. P. Sf. Sale Patriarhului Miron la Sighișoara. — În ziua de 2 Iulie I. P. Sf. Sa Patriarhul Miron, Prim-Ministru, întorcându-se dela serbarea militară din Sibiu, a făcut inspecție la primăria și prefectura orașului Sighișoara.

În gara Sighișoara înaltul oaspe a fost salutat de toate autoritățile precum și de publicul din oraș și jur. Însoțit de autoritățile civile și militare I. P. Sf. Sa s'a îndreptat în primul rând spre frumoasa catedrală

ortodoxă, unde după Doxologie P. C. Prot. *Emilian Stoica* a salutat pe înaltul oaspe cu următoarele cuvinte:

Ni se umple inima de bucurie că în acest sfânt și nou locaș de închinare, cel dintâi oaspe Arhiereu, este însuși Patriarhul Țării. Ne bucurăm că se află între noi și salutăm pe stăpânul sufletesc al ortodoxiei, care este și cel dintâi sfetnic al Tronului. De asemenea, salutăm în persoana Sa pe dascălul de acum 28 de ani, care mai apoi ca asesor consistorial, a veghiat asupra credincioșilor.

Acum când vrednicia Sa după atâția ani l-a făcut părintele sufletesc al Românilor și Prim-Ministru al Țării, noi îi spunem: «iată rodul credinței și dragostei creștine!»

Înalt Prea Sf. Sa răspunzând, că trecerea Sa prin acest oraș și rămânerea celor câteva ore, nu o face în calitate de Patriarh, „ci în calitate de prim-ministru am venit să mă interesez de bunul mers al gospodăriei și administrației prefecturii și primăriei».

Am venit să văd dacă poruncile noastre se împlinesc și atrag atențiunea să se scormonească toate neregulile de până acum, pentru ca cei vinovați să cunoască rigorile legii și să le simtă.

Îndatările ce apasă pe cei 70 de ani ai mei, ca și cei 40 de ani de activitate publică, am luat-o pentru ca să se introducă în administrația publică, pentruca apoi să se poată spune după mine: «a fost în fruntea țării un popă cinstit și drept».

Trecând prin sfânta biserică și închinându-mă după obiceiul strămoșesc și creștinesc, am curajul de a spune că mândria ortodoxă este salvată.

Această catedrală este vrednică de capitala unui județ. Profit de această ocazie, pentru a aduce mulțumiri prefecturii și primăriei, precum și tuturor acelor cîrți au dat ajutor pentru ridicarea ei.

Voi însă, și toți românii, aveți obligația de a întări biserica vie. Avem o țară bogată, cu bunuri naturale cum alta nu-i pe acest pământ și de aceea vă fac un îndemn prin cuvintele evangheliei: «creșteti și vă înmulțiți și stăpâniți pământul».

«Acest îndemn vi-l las cu limba bătrâneșelor mele și vă dau binecuvântarea mea».

După serviciul divin I. P. Sf. Sa a inspectat primăria și prefectura orașului. Aici, în urma raportului dlor Al. Greșcu, prefect, cari au arătat realizările făcute sub noul regim și planul de lucru pentru viitor, I. P. Sf. Sa s'a declarat complet mulțumit felicitând pe funcționari pentru felul cum își îndeplinesc funcțiunea.

După aceasta, cu trenul ministerial, I. P. Sf. Sa a părăsit orașul îndreptându-se spre București.

INFORMAȚIUNI

Pentru buna supraveghere a elevilor, și pentru o cât mai rodnică colaborare a tuturor profesorilor, Ministerul Educației naționale a dispus să se țină în fiecare școală consfătuiri între profesori și directorii de școli și între aceștia și părinții elevilor.

Astfel se va ținea o conferință săptămânală a directorului cu diriginții de clase, spre a examina situația școlară și a lua măsurile trebuitoare. Se va ținea, în același scop, o conferință lunară a directorilor cu diriginții de clase și cu profesorii. Va urma apoi o adunare trimestrială a tuturor profesorilor cu părinții elevilor, pentruca laolaltă să avizeze la cele mai bune mijloace pentru educația școlară și pentruca părinții să nu rămână surprinși față de unele măsuri disciplinare ce se iau împotriva fiilor lor.

Direcțiunea Publicității din Direcția Generală a Propagandei Naționale reamintește Administrațiilor de Stat, instituțiilor depinzând de el sau aflate sub controlul său, administrațiilor județelor, comunelor sau instituțiilor aflate sub con-

trolul acestora, societăților anonime în administrația cărora figurează un comisar al guvernului, societăților de regie mixtă, societăților autonome, care au de făcut o publicitate în publicațiile periodice că sunt obligate ca, potrivit dispozițiilor din Decretul Lege Nr. 1507 publicat în Monitorul Oficial Nr. 86 din 13 Aprilie 1938, privind controlul mijloacelor de existență ale publicațiilor periodice și a regulamentului de aplicare publicat în M. Of. Nr. 134 din 15 Iunie 1938, să trimită cuprinsul acestor publicații Direcțiunii Publicității din Direcția Generală a Propagandei Naționale (Str. Wilson Nr. 8) singura în drept a fixa și repartiza publicațiile în care publicitatea urmează a fi făcută.

Străjeria, școala nouă a tineretului român, numără în anul acesta 700 centre, cu peste un milion de băieți și fete, conduși de 15.000 de comandanți și comandante. În timp de patru ani mișcarea va ajunge să îmbrățișeze tot tineretul românesc care va fi instruit de 40.000 comandanți. Profesorii și învățătorii sunt chemați în primul rând să fie educatori ai tinerilor vârstare.

În atențiunea părinților cari au copii orbi. În Așezământul Statului pentru ocrotirea orbilor din Cluj, mai fiind locuri libere cu întreținerea pe cheltuiala Statului, se primesc pentru educație și învățământ pentru anul școlar 1938/39, copii orbi (numai băieți) în etate de 7—12 ani.

Ei trebuie să fie perfect sănătoși și educabili. Cererile, timbrate legal însoțite de actul de naștere, certificatul de naționalitate, certificatul de paupertate (sărăcie) și de certificat medical, se trimit: Așezământului pentru Ocrotirea Orbilor din Cluj, Calea Regele Carol II Nr. 25, până cel mai târziu 1 Septembrie 1938.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, în 10 Iulie 1938, va predica părintele Gh. Secaș.

Nr. 424—1938

(32) 3—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Băcăia, din protopopiatul Geoagiului, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Tel. Român. Venitele împreunate cu acest post:

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială cu trei încăperi și supraedificatele necesare.
3. Sesiune parohială: 3 jugăre 884 st. arător și două cimitire în întindere de 1 jug. 114 st.
4. Stola obicinuită în protopopiat și câte două ferdele mari porumb cu știuleți de 72 familii.
5. Trei stânjini mari de lemne pentru încălzit dela comuna politică.

Doritorii de-a ocupa acest post își vor înainta cererile de concurs cu documentele necesare și încuviințarea din partea P. V. Consiliu arhiepiscopesc în termen legal, oficiului protopopesc ortodox român din Geoagiu, având a se prezenta în vreo Duminecă sau sărbătoare la biserică pentru a fi cunoscuți de popor.

Băcăia, 29 Maiu 1938.

Oficiul protopopesc ortodox român al Geoagiului în înțelegere cu Consiliul parohial.
Glodeanu
protopop

Nr. 1988/1938

[34] 1—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei I de cl. I-a Sf. Gheorghe protopopiatul Sfântul Gheorghe, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Beneficiile împreunate cu acest post sunt:

1. Salar dela stat.
2. Casă parohială cu dependente.
3. Sesiune parohială: 20 jugăre arător și fânaț.
4. Lemne de foc: 5 stânjini în pădure având a restitui Primăriei costul tăiatului. În caz, că Primăria acordă separat lemne de foc parohului-protopop atunci în loc de 5 stânjini vor fi 10.
5. Stola obișnuită. Până la edificarea catedralei proiectate orașul for-

mează o singură parohie; cei doi preoți-parohi vor beneficia de venitele stolare alternativ: unul o săptămână celalalt alta. În ajunul Bobotezei parohul I va umbla cu Sf. Cruce în cartierul cu vechii enoriași bășinași.

Având în vedere că acești enoriași maghiarizați în mare parte nu vorbesc românește, candidații trebuie să cunoască și limba maghiară.

Cererile de concurs cu toate documentele împreună și cu încuviințarea specială a P. V. Consiliu Arhiepiscopesc se vor înainta oficiului protopopesc, în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta la biserică cu încuviințarea oficiului protopopesc în vreo Duminecă sau sărbătoare pentru a servi, predica și a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc ortodox român Sf. Gheorghe în conțelegere cu consiliul parohial.

Sf. Gheorghe la 27 Iunie 1938.

Aurel Nistor
protopop.

Nr. 7853/1938 Școl.

Concurs

Se aduce la cunoștință, că la liceul ortodox român „Avram Iancu” din Brad este vacantă catedra de *Latină-Elină* și catedra Nr. 3 de *Limba Română*, care se vor întregi în conformitate cu Art. 10, 12 și 13 din Legea asupra raporturilor dintre școlile secundare confessionale române și On. Minister al Educației.

Doritorii a le ocupa, își vor înainta cererile la Consiliul arhiepiscopesc din Sibiu până la cel mai târziu 25 Iulie 1938, anexând la ele următoarele documente în copie:

- a) Extras de botez.
- b) Diploma de licență.
- c) Certificat de absolvirea Seminarului pedagogic universitar.
- d) Certificatul de capacitate ca profesor secundar.

Sibiu, din ședința secției culturale dela 6. Iunie 1938.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 10. 1938

[33] 1—1

Publicare de licitație

Comitetul de construcție al bisericii Brădet-Acriși Intorsura Buzăului, județul Brașov, dă în licitație publică în 21 Iulie 1938 ora 10 cu oferte închise și sigilate conform planului și devizului estimativ, zidăria unei biserici la Brădet.

Lucrarea se va face numai din roșu, conform devizului, numai manoperă, pentru suma totală de lei 200.608.

Participanții vor depune odată cu oferta și o garanție de 5% din valoarea devizului, în numerar sau efecte de stat.

Nu vor fi admiși la licitație decât antreprenori diplomați.

În ofertele prezentate la licitație se va arăta de cătră concurenți că s'a luat cunoștință de caetul de sarcini al lucrării în chestiune.

Schelăria, cofraji și magazie pentru ținerea uneltelor necesare lucrării privește pe antreprenor.

Ofertele nefinsoțite de garanție legală nu vor fi luate în considerare.

Caetul de sarcini, devizul și planurile se pot vedea în fiecare zi la președintele comitetului de construcție în Brădet.

Intorsura Buzăului (Brădet) la 1 Iulie 1938.

Președinte,
I. Coltofeanu

Secretar,
I. Popica

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului